

Cội rễ mùa Vu Lan

ISSN: 2734-9195 15:11 27/08/2026

Bởi báo hiếu sâu nhất không phải là làm thật nhiều để cha mẹ thấy, mà là âm thầm sửa mình để cha mẹ được an lòng. Đó mới là cội rễ của Vu Lan.

Cứ đến tháng Bảy, người người lại nhắc nhau về mùa Vu Lan báo hiếu.

Chùa mở lễ cầu an, cầu siêu. Người người làm việc thiện, bố thí, phóng sinh, trao tặng nhu yếu phẩm, cơm nước... Những việc ấy đều đáng quý, nếu được thực hiện bằng lòng chân thành.

Nhưng đôi khi, giữa rất nhiều hình thức của mùa Vu Lan, ta vẫn có thể tự hỏi:
Cội rễ của chữ Hiếu nằm ở đâu?

Có phải cứ đến tháng Bảy mới nhớ đến cha mẹ? Có phải làm thật nhiều việc thiện là đã trọn một chữ Hiếu? Hay Hiếu còn nằm ở một nơi sâu hơn, nơi chính tâm mình?

Hình minh họa. Nguồn: Internet

Nếu quanh năm ta vẫn khiến cha mẹ buồn phiền bởi lời nói, vẫn nóng giận, ích kỷ, hơn thua, sống buông lung... rồi đến tháng Bảy lại làm thật nhiều việc thiện để cầu phước, cầu an, cầu cho cha mẹ được siêu sinh, thì có khi ta đang chăm chút cành lá mà quên mất cội rễ.

Hiếu bắt đầu từ cách mình sống

Cha mẹ đâu chỉ cần con cái mang về một món quà.

Nhiều khi, điều cha mẹ mong nhất chỉ đơn giản là thấy con mình sống tử tế, biết thương người, biết nhẫn nhịn, biết giữ mình, biết làm ăn chân chính và không để cuộc đời phải khổ vì những lựa chọn của chính mình.

Đó cũng là báo hiếu.

Một người con biết sửa tính nóng, bớt đi một lời làm đau cha mẹ - ấy là hiếu.

Biết sống lương thiện, không gây tổn hại, không làm những điều trái đạo - ấy là hiếu.

Biết tự đứng vững giữa cuộc đời, không để cha mẹ phải mãi lo lắng, chạy theo thu dọn những hậu quả do mình gây ra - ấy là hiếu.

Và sâu hơn nữa, nếu hiếu đạo, ta sẽ thấy báo hiếu không chỉ là làm cho cha mẹ được vui trong đời này, mà còn **là tự mình chuyển hóa tham, sân, si nơi chính mình.**

Bởi nếu thật sự thương cha mẹ, ta sẽ hiểu rằng điều quý giá nhất mình có thể trao lại cho người đã sinh thành không chỉ là vật chất, mà là một người con có đời sống an lành và một tâm hồn ngày càng trong sạch.

Đừng để tháng Bảy trôi qua cùng chữ Hiếu

Tháng Bảy có thể nhắc ta nhớ về cha mẹ.

Nhưng đừng để tháng Bảy trôi qua rồi chữ Hiếu cũng trôi theo.

Đừng chỉ cài một đoá hoa lên ngực áo, mà hãy gieo một đoá hoa vào chính tâm mình.

Đừng chỉ cầu cho cha mẹ được bình an, mà hãy sống sao để sự hiện diện của mình cũng trở thành một phần bình an của cha mẹ.

Đừng chỉ làm việc thiện để hồi hướng cho người đã khuất, mà hãy biết thương những người đang còn sống.

Bởi có những người cha, người mẹ vẫn đang ngồi đó...

Chỉ cần một cuộc điện thoại.

Một bữa cơm.

Một lời hỏi han.

Một chút kiên nhẫn.

... nhưng con cái cứ nghĩ để ngày mai.

Rồi đến một ngày, muốn báo hiếu, lại chỉ còn biết đứng trước một di ảnh mà gọi hai tiếng “Mẹ ơi”, “Cha ơi” trong vô vọng.

Khi ấy, những điều tưởng như rất nhỏ bé mà ta từng trì hoãn lại trở thành những điều không bao giờ có thể làm lại.

Vu Lan là một lần quay về

Cho nên, với tôi, Vu Lan không chỉ là một mùa lễ.

Vu Lan là một lần quay về.

Quay về nhìn lại cách mình đang sống.

Quay về nhìn lại đấng sinh thành.

Và quay về nhìn lại cái tâm của chính mình.

Cội rễ của Vu Lan không nằm ở mâm cao cỗ đầy, cũng không nằm ở việc ta làm được bao nhiêu công đức trong một tháng.

Cội rễ ấy nằm ở một chữ Tâm:

Tâm biết ơn.

Tâm thương yêu.

Tâm biết sửa mình.

Và tâm biết sống sao cho người đã sinh ra mình có thể mỉm cười mà nói: “Con tôi, cháu đã nên người”.

Nếu một mùa Vu Lan khiến ta biết sống tử tế hơn với cha mẹ, với người chung quanh và với chính mình, thì mùa Vu Lan ấy đã không uổng.

Bởi báo hiếu sâu nhất không phải là làm thật nhiều để cha mẹ thấy, mà là âm thầm sửa mình để cha mẹ được an lòng.

Đó mới là cội rễ của Vu Lan.

Tác giả: **Tịnh Như**